

Η θέση της γυναίκας στην αρχαία ελληνική θρησκεία και γενικότερα στην αρχαία ελληνική κοινωνία.

-Στην Αρχαία Ελλάδα, με εξαίρεση τη Σπάρτη και κάποιες δωρικές πόλεις, **τα ανύπαντρα κορίτσια δε μπορούσαν να κυκλοφορούν ελεύθερα** και να συναναστρέφονται νέους. Ήταν περιορισμένα στο χώρο του σπιτιού που είναι προορισμένος για τις γυναίκες, **τον γυναικωνίτη**. Μόνο σε μερικές θρησκευτικές γιορτές είχαν τη δυνατότητα να βγουν από το σπίτι ή να λάβουν μέρος στην πομπή. Σε μερικές επιτρεπόταν να τραγουδήσουν και να χορέψουν σε αυτές. Όμως οι χοροί των κοριτσιών και των αγοριών ήταν πάντα χωριστοί κατά πολύ αυστηρό τρόπο.

-**Ποινικό αδίκημα ήταν για τους Σπαρτιάτες (και γενικά για τους Αρχαίους Έλληνες) το να μην παντρευτείς**. Σύμφωνα με τον Πλάτωνα και τον Πλούταρχο υπήρχαν ειδικοί κανόνες γι' αυτό το «αδίκημα».

-Αντίστοιχα, στην αρχαία Αθήνα υπήρχαν οι «γυναικονόμοι» ή «γυναικοκόσμοι», άρχοντες που επιτηρούσαν τη διαγωγή των γυναικών στην πόλη.

-«Μεταξύ των αρχαίων Ελλήνων ήταν σεβαστός ο θεσμός του γάμου και είχε χαρακτήρα θρησκευτικό. Προσθέτονταν σ' αυτόν και η περισκεμμένη σκοπιμότητα για την απόκτηση ισόβιας και πιστής οικονόμου για διαχείριση του σπιτιού. Συναισθηματικοί λόγοι για την εκλογή συζύγου είχαν δευτερεύουσα αξία.

- **«Έβαλε νόμο ο Σόλων, απαγορεύοντας στη γυναίκα να βγαίνει έξω φορώντας περισσότερα από τρία φορέματα, είτε να κρατά φαγώσιμα ή πιεστό που να αξίζει περισσότερο από ένα οβολό, είτε να νυχτοπερπατεί, εξόν με αμάξι που μπροστά του φέγγει λυχνάρι.»**

Ο Πλάτων, ο οποίος στην Πολιτεία εξισώνει άνδρες και γυναίκες, ωστόσο στον Τίμαιο 42 Β γράφει:
«όποιος όμως άνδρας αποτύχει σε αυτά (να ζήσει μέσα στη δικαιοσύνη), θα μεταμορφωθεί κατά τη δεύτερη γέννησή του σε γυναίκα».
Είναι, με άλλα λόγια, αποτυχία να είσαι γυναίκα, σύμφωνα με τον Πλάτωνα.

Ενώ ο Δημόκριτος, που ήταν δημοκρατικός κι όχι αντιδραστικός, όπως ο Πλάτωνας, λέει:

«γυνή μη ασκείτω λόγον δεινόν γαρ» («η γυναίκα να μην εξασκείται στο ρητορικό λόγο, γιατί είναι κακό πράγμα»).

και:

«Είναι η πιο μεγάλη προσβολή για τον άντρα να κυβερνάται από γυναίκα»

Και είναι φυσικό για έναν Παγανιστή, που η θρησκεία του δεν έχει ούτε μία γυναίκα στα νησιά των Μακάρων, να θεωρεί εξωφρενικό οι γυναίκες να κυβερνούν. Αντίθετα, για έναν Χριστιανό, για τον οποίο ο ανώτερος άνθρωπος σ' όλες τις εποχές, πάνω κι από αγγέλους, θεωρείται μια γυναίκα, είναι πολύ φυσιολογικό να μην θεωρεί ντροπή να κυβερνάται από γυναίκα.

Απόδειξη αυτού οι **αυτοκράτειρες** που διακυβέρνησαν την Ρωμανία.

Αντίθετα, δεν υπάρχει τέτοια αντίστοιχη προβληματική στους αρχαίους μισογύνηδες: ούτε στον Πλάτωνα, όταν αποκαλεί την γυναικεία κατάσταση «αποτυχία» ούτε στον Ευριπίδη, όταν ζητά από το Δία να μην είχε πλάσει τις γυναίκες ούτε στον Ησίοδο, όταν κατηγορεί για χίλια μύρια τη γυναίκα.

Ύστερα από όλα αυτά, δεν είναι να απορεί κανείς, γιατί οι γυναίκες τής αρχαιότητας υπέστησαν κάθε είδους βασανιστήρια για τρεις αιώνες από ειδωλολάτρες, προκειμένου να μην αρνηθούν την ελευθερία τού Χριστού. Προτιμούσαν το θάνατο από την επιστροφή στη δουλεία που τους είχαν επιβάλλει οι ψευτοθεοί - δαίμονες!

ΠΗΓΗ : [Ο υποβιβασμός τής γυναίκας στις αρχαίες Παγανιστικές κοινωνίες. Σαρία τής αρχαίας Ελλάδος \(oodegr.com\)](http://oodegr.com)